

Νίκος Καββαδίας

FRESCO

Ο Fra Giovanni σιωπηλός οδήγαε τη γραφίδα.
Το αγγελικό του πρόσωπο χυμένος τη σπουδή.
Ορθός ο δούλος δίπλα σας, μακρύς σα νεροφίδα,
έτριβε τ' άγια χρώματα σε πέτρινο γουδί.

Όργανο, σε ξεχάσανε σε ποια κλειστή ροτόντα,
που δεν την ελειτούργησε λιβάνι και παπάς;
Από νωρίς ξεχάστηκες τους βιαστικούς ρωτώντας.
Όθε αγαπάς νυχτώθηκες, μπαινεις και δε χτυπάς.

Σκουφι, σωκάρδι βυσσιní φορώ, μακρύ στιλέτο.
Χρυσόβουλη βαστάω γραφή και ένα πουγγί φλουριά.
Σκύβεις, κοιτάζεις το νερό που ρέει στο καναλέτο,
Γυρνάς, διώχνεις το δούλο σου και σβήνεις τα κεριά.

Άσχημος είμαι. Αμαρτωλός σε φρέσκο του Αωνύμου,
χυμένο είναι το μάτι μου με χτύπημα σφυριού,
το αυτί κομμένο, κι έχασα μια νύχτα τη φωνή μου
στη ναυμαχία του Μισιριού.

Κι αυτός, ωραίος όπως εσύ, ψηλός, *porca miseria!*
το σχήμα του κρύβει λαμπρή πολεμική στολή.
Χαϊδεύει τα δυο χέρια σου, τα ευλογημένα χέρια,
πέφτει το ράσο του, ο σταυρός γλιστράει και σε φιλεί.

Με το καράβι του Θησέα σ' αφήσαμε στη Νάξο.
Γυμνή, μ' ένα στα πόδια σου θαλασσινό σκουτί.
Σε ποιες σπηλιές εκρύφτηκες και πως να σε φωνάξω;
Κοστάρω κι όλο με τραβάει μακριά το καραντί.

Ένα κοπάδι ελέφαντες, μαϊμούδες και καμήλες
σου κουβαλούσαν σε μακρύ ποντόνι τα προικιά.
Μα τα 'πιε ανεμορούφουλας απέξω από τις Μύλες
και ξέστρωσες το νυφικό κρεβάτι σου Θιακιά.

Sydney 1955